

BUREAU EN REDACTIE
 Drukkerij COLLÉE
 - (Naaml. Maatsch.) -
 TONGEREN.
 Abonnementsprijs fr. 7.50
 Telefoon 12
 15 centiem het nummer.
 Postcheques rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN
 Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de Agence Havas, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIS en 6, Bream's Buildings, LONDON, E. C. 4.

TONGEREN, 1 NOVEMBER 1924.

Allerheiligen

Allerzielen.

Het feest van Allerheiligen is voor alle kristenen een dag van groote leering en verheven voorbeeld. Op dien dag trouwen houdt de H. Kerk ons het voorbeeld voor van zooveel personen, die nu in de glorie zeten en moedig tegen de wereld gestreden, en er over gezegevierd hebben. Zij houdt ons die voorbeelden voor ter navolging, want heiligen die menschen deden, moeten wij ook doen, en geene reden kan er ons van ontslaan. Hoe lastiger de strijd, hoe roemrijker de victorie. Men zegge niet: dat was goed in andere tijden of andere landen, heilig te zijn, wij moeten meegaan, met onze tijd en burgers zijn van ons land. Zeker ja, maar waarin belet ons dat van heilig te worden of zelfs van het te zijn?

Wij zouden ons geloof niet durven bejelden en zijne geboden naleven! Waarom? Omdat eenige gemeene kerels of veelwetters ons zouden bespotten? Omdat een persoon, die zekeren invloed geniet, zulks met slechte oogen aanziet? Och, arme! waren de oude christenen en zelfs de hedendaagsche, die in verre landen om hun geloof lijdten, niet kloeker geweest, waar zouden er voorbeelden van manen en gedrag te vinden zijn?

Zij zijn niet gestorven, laat ons zien. Over driehonderd jaren waren er ook tegenwoordigen, maar onze voorouders waren mannen. Zij namen hunne plaats als kristenen in en verdedigden hun geloof met woord en daad, ja, met wapens in de vuist. De geuzen schipten hen uit voor pater-noestersknechten, maar de pater-noestersknechten liezen er zich niet aan storen, deden altijd voort en kuischten de geuzerij aan de deur.

Aan de pater-noestersknechten is het dat België te danken heeft nog katholieke te zijn.

Zie daarentegen wat er in Frankrijk gebeurd is. Over 50 jaren was Frankrijk nog diep katholiek even als België gebleven is. En nu, hoe diep is het gezonken? Waaraan is dit vervalt toe te schrijven? Wel, aan de katholieke zelve.

Zij durfden voor hun geloof niet vooruit komen uit vrees voor pilaarbijters door te gaan. Zij durfden niet kristelijk spreken, uit vrees te hooren zeggen dat hunne woorden sermoenen waren. Zij durfden niet kristelijk handelen; wat zou hun gebuur de vrijdenker wel gezegd hebben? De groote katholieken waren meer bekommerd de vrijdenkers te mishagen, dan ridderslijk en manmoedig voor hunnen God, hun geloof en hun geweten vooruit te komen.

Wat is het gevolg van zulke handelwijze geweest? Dat de katholieke Fransen geen recht meer hebben in hun eigen land.

Zoo ver is Frankrijk gevallen. En waarom zijn de Fransche katholieken zoo laf geworden, dat zij niet alleen den naam van katholiek, maar zelfs van man niet meer verdienen?

Waarom?

Omdat zij de les vergeten hebben, welke de Katholieke Kerk ons op Allerheiligen geeft: «Onze Moeder de Katholieke Kerk over heel de wereld heinde en ver verspreid heeft in haar hoofd, Jesus Christus geleerd over, lijdend nog dood te worden. Zij is machtiger geworden dan al zooveel velen, die moeilijk gestreden hebben den noodigen moed en goed te schenken om

geenen voet te wijkten, maar zegenpraal en roem in te oogsten».

Zulke mannen, als de H. Kerk vereert, waren onze voorouders, die ons den schat des geloofs bewaard hebben. Zulke mannen moeten wij zijn, om niet eens door onze kinderen in ons graf over onze lafheid gevloekt te worden. Dat dit ons besluit zij, en dat van al onze lezers en vrienden, op dezen Allerheiligendag. En daarmee, beste en lieve lezers en lezeressen, een zaligen hoogdag!

Op Allerzielen wordt er bijzonderlijk aan de dooden gedacht. Aan de geliefde wezens welke te vroeg uit het leven werden gerukt en nu eene zoo gapend ledige plaats in ons midden hebben gelaten. Wie is er, die niet in de ziel wordt bedroefd, als hij er aan denkt hoe een vader, eene moeder, eene zuster, eene gade, een broeder, eene zucht of een vriend hem werden voor immer ontnomen?

Men heeft het soms zoo spoedig vergeten en dezen dag komt het zoo streng en ernstig herinneren wie door den dood uit onze armen werd gerukt en het ander leven binnengevoerd.

En men koopt bloemen en kroonen, waarmee men de stille, eenzaame graven versiert. Men bezoekt dezelve ingetroffen en daar heughet men zich van veel wat men meende niet meer te hebben onthouden.

Allerzielen! is een dag van rouw! Nauwelijks is het zegelband over de wijde gewelven onzer kathedralen, onzer domkerken, onzer nederige stads- en dorpskerken weggestorven, of klagede of weemoedig klinkt de angstkreet der lijdende Kerk... Miseremini mei! Hebt medelijden!

Allerzielen! Rouwdag!
 Akelig doodsich is het ter kerke! Ziet die zwarte wimpels met tranen besproeid; ziet die rouwlieters en rouwgewaand! Iloor die rouwklachten en treurlieden door den aloude tempel zuchten!

Allerzielen! Rouwdag!
 Waarom slaat die zoon den weg tot het kerkhof in?... Rust daar vader misschien, rust daar moeder? Vader! Moeder! te ras aan de liefte hunner kinderen ontruk! Moeder! Is zij het die klagede roept: Ter hulp! Hebt medelijden!

Waarom richt die vrouw hare stappen kerkhofwaarts naar dat met bloemen en groen versiert grafje? Rust daar wellicht een aangebeden kindje? Rust daar, onder 't oog van tengere treurwilgde, dat niet afhange de takken over de grafombe heft, rust daar misschien dat bevalig zoonje dat, wanneer alles sprak van leven, van genieten, van toekomst, door de onverbidelijke zeis des doods werd weggerukt?...

Allerzielen! Rouwdag!
 Rouwdag met zijne hartbrekende herinneringen! En nochtans troostvolle dag voor ons, kristenen!

Zij herinnert ons al de verplichtingen, die ons waren aanverwant en nu in den Heer rusten. En diebare wezens zijn wij rijzen voor het oog onzes gestes, en ontfermd vallen smeekende verzuchtingen van onze lippen voor de zielrust van allen, die wij op aarde liefde of genegenheid toegedroegen.

Allerzielen! Rouwdag!
 Rouwdag die 't hart toert en bedroeft, ja, maar ook troost door de hoop van het weerzien de duurbarren herenken die rusten in don killen schoot der aarde, onder 't kruis.

Want voor den christen is de cereonien der dooden iets meer dan eene cereonien; want voor den christen is de cereonien zonder beduidenis; voor den christen blijft er iets meer over: de ziel.

zijne wankzaamheid ingeboezemd — hij meende het niet hange transport geleed aan zijne zorg te kunnen overlaten en wandeelde met zijne vrienden een eindweegs de straat op.

Het gerucht van vloekende, grillende stemmen deed hen tijlins terugkeren.

Sint-Alba had getoond van welk een hout hij gemaakt was.

Met een snelle blik had hij, na het vertrek der vrienden, zijne tegenstanders geteld. Een sprong als van een panter had hem uit den greep van den brigadier, die hem bij den arm hield, bevrijd; — twee met evenveel kracht als juistheid aangebrachte vuistslagen, de eene onder de kin, de andere in de holte der maag, velden de zachter hem staande agenten voor; een poedgenikte voetschop tegen het kniegewricht van den vóór hem loopenden agent en Sint-Alba was vrij, en rende niettegenstaande hij bijna vijftig jaren telde met meer dan jeugdige vlugheid de deur uit en het marktplein op.

Een onbeschrijfelijk toneel volgde op deze onverwachte ontvluchting.

Het geschreeuw van den brigadier en de neerzovlede agenten had, zoals wij reeds vermeld hebben, Brussel en de anderen doen terugkeren. Zij zag Sint-Alba voortijlen en werden weer bij de deur van het huis gekomen, schier omgeworpen door eene gedaante die naar buiten snelde. Het was Sint-Alba's ongelukkige vrouw, die, gedreven door een onverklaarbare aandrift, met loshangende haren en half verschuurde kleederen haren man achterna snelde.

Het volk dat zich intusschen in groot getal verzameld had, kwam van alle zijden aangeloopt, niet wetende wat er te doen was.

Griipt hem, schreeuwde de brigadier, zoodra hij zijne bezinning had herkregen.

Griipt hem! gilde ook Brussel van spijt stampvoetende. Tien goudstukken voor de yden die hem vangt!

Robert Power sprak geen enkel woord; drukte de vuisten tegen de borst, vloot de

Door den tijd en ruimte heen, drukt hij de hand aan hen die uit ons midden werden weggejaagd, en gelaten prevelt hij een gebeld...

Hoe troostend het Geloof toch is...

DE STEM VAN HET GRAF.

Wandelbaar, hoe gij ook heet, Die het levenspad betreft, Staak uw gang en denk eens even Waar zij allen zijn gebleven Die op 't levens kronkelbaan Over jaren zijn gegaan, Zeg, waar thans is uwe moeder? Waar uw zuster en uw broeder? Allen jaren, jaren dood Rusten in des aardriks schoot.

De arme, door de lust verblind, Heeft des rijken god bemind. Naar gelijkheid bij de menschen Streefde steeds zijn doen en wenschen. Arme, leg uw waanzin af, Slechts gelijkheid heerscht in 't graf. Zie, een lijkkist, aarde en zoden Zijn het deksel van de dooden. 't Zelfde kleedsel, kil en koud, Dekt gemeenzaam jong en oud.

Dwanzel, gij die op deze aard Enkel geld en goed vergaard! Wat zal u de rijkdom baten, Wen gij alles moet verlaten... Dwanzel, gij die als 't gebloemt Op een ijdele schoonheid roemt, Op gezondheid en welvaren, Welke heengaan met de jaren! 't Lichaam kwijnt en strekt helaas, Aan de wormen dra tot aas.

't Nare graf met ijzren hand Breekt slechts aardse liefdeband. Christen, die oprech van zinnen Hier beneen elkander ninnen, Ook aan gene zij van 't graf Scheiden wij van elkaar niet af. Bidden wij op Allerzielen Voor degenen die reeds vielen Onder 't slaan der doozelzen. Geef hun, Heer, den eeuwgen peis.

HET DUUR LEVEN.

Kenige maanden geleden, toen het indexnummer van zijn hoogtepunt 521 incens naar beneden viel, dachten wij, dat langzaam maar zeker de levensduurte zou verminderen en daarmee ook de beroeringen op sociaal gebied die 's lands nijverheid sinds het einde van den oorlog zulke groote nadeelen toebrechten. Helas, wij werden teleurgesteld.

Onze hoop flakkerde op, toen Mac Donald in Engeland en Herriot in Frankrijk het bewind in handen kregen. Immers zij hadden aan de goedgevoelige gemeente steeds voorgespiegeld, dat zij de betere tijden zouden terugbrengen, zoolang tegengehouden door de «bourgeoisie». Noch de Conferentie van Londen, noch de jongste zitting van den Volkenbond te Genève, brachten den dag in de lucht, zoodat wij gerust moegen zeggen, dat Herriot en Mac Donald al even met leege handen voor ons staan als den «vervoekten» Poincaré.

Wij zouden echter de waarheid te kort doen, zoo wij niet zouden erkennen, dat de huidige Fransche regering pogingen heeft gedaan om de levensduurte te bestrijden. Op dit oogenblik overwegen de ministers de inrichting van diensten voor voedselvoorziening; alsmede trachten zij een overekomst tot stand te brengen tusschen de landbouwcoöperaties en de vereeningingen van verbruikers.

armen vast aan het lijf met de ellebogen in de zijden en begon den wedloop niet den vluchteling.

Te ontspannen schienen voor Sint-Alba een volslagen onmogelijkheid; zijne vrijheid was niet veel meer dan van eene muis, die door een leger van katten wordt achtervolgd.

De kousenwinkel van Ferron bevond zich gelijk wij beschreven, op het kerkplein en het was op deze ruimte, dat Sint-Alba's blootshoofds met stijgende sprongen rondvlog, ieder die hem wilde tegenhouden tens met zijne vuist dan weder met zijne vooten besleurende en uit den vóór hem jagende.

Houdt den dief! riep de opgewonden menigte. Houdt hem!
 't Is geen dief! 't Is een moordenaar! schreeuwden anderen. Wees voorzichtig! Hij heeft een pistool bij zich!

Gillende en schreeuwende liep het volk hem achterna, maar niemand onder de horderden durfde hem tegenhouden. Met de wilde om het hoofd fladdende, zwarte haren, de wnest rollende, donkere oogen, geleek Sint-Alba meer op een gejaagd wild dier dan op een menschlijk wezen. De bewoners van het kalme Tours zagen hem met onbeschrijfelijke verbazing na, maar niemand waagde het, hem in den weg te treden.

Zijne vervolgers, met Robert Power aan het hoofd, begonnen zichtbaar op hem te winnen. Brussel was Power aangevoeg op de hielen, terwijl M. Hunter vrij dicht op hen volgde. De vluchteling zag om en bespuerde hen bijna vlak achter zich. Vóór hem lag eene straat, die op de markt uitkwam; — zij was echter zoo ogepropt door de steeds aangroeiende menigte, dat een ontkomen langs dien weg eene onmogelijkheid scheen; zich omkeeren om zich op zijne vervolgers te werpen, was even hopeloos. Hij wist dat hij tegen drie mannen als Power Brussel en M. Hunter voltrokken niet was opgewassen, om niet te spreken van de agenten, die met hunnen brigadier en M. Duvivier met niet minder spoed kwamen aansloeten.

Wij willen niet twifelen aan den goeden goest die de Fransche regeerders bezield, maar zij doen het land weer de lapmiddeljes aan de hand, die, op den keper beschouwd, het publiek ten slotte van de klaver in de biezen brengen.

Wij in België weten opherbest wat die nationale voedselvoorziening met zich medebrengt. Wij hebben hier gekend die fameuze «komiteeten», onzer onovergetelijken minister Waters met zijn bevrozen vleesch en zijn «costume national»; velen onzer weten nog wel stichtende staaltjes te vertellen van de «distributie» uit Holland (het Hollandsch brood).

De algemeene voedselvoorziening schijnt een noodzakelijk kwaad te moeten wezen. De socialisten wijns roepen en schreeuwen wel dat zij het bevrozen vleesch heel wat goedkooper konden leveren dan het thans kost en dat het brood heel wat in prijs is gestegen sinds zij niet meer in de regering zeten, doch dat vergeten zij er bij te voegen, dat het publiek aan de belangen der groote schulden heeft betaald die de socialistische ministers met ongelooft bij hadden gemaakt.

Al die socialistische voorstellen tot verbetering brengen met zich steeds mede een groot slommer van administratie en daarbij dan natuurlijk ook inrichtingen, die stukken van menschen kosten.

Zij vergeten dat er op dit oogenblik maar één redmiddel is namelijk een grotere productie brengt met zich mede meer arbeidshuur of — wat België betreft — een beter aanpassingsvermogen van de zucht-nrouwet.

Volgens de socialisten wordt het dure leven veroorzaakt door de bezittende klassen en bijzonder door den handelsrijvenden stand. Zij zouden willen dat een nijveraar die thans vijfmaal hooger loonen uitkeert aan zijn werklieven, in veel kleinere verhouding zijn waren aan den man brengt. Dat de socialisten dan zelf eens in den handel het profneest wagen doch dan rieken zij al vlug het geld en worden zij als Ansele die te Gent als het gouden kalf in de «Vooruit» trouwt.

Om het leven terug tot het normale peil te brengen is de solidariteit der standen, steunend op een gezond patriotisme, broodnodig.

Dit bracht in Frankrijk na de groote revolutie het evenwicht terug in den economischen wereld. Als voor den boer een maximum wurd gesteld om zijn boer en gezin te verlossen maar niet voor den fabrikant die het landbouwverreenschap vervaandigt en ook niet voor den werkmán die steeds het recht heeft hooger loonen voor zijn arbeid af te dwingen, dan blijven wij ten eeuwigen dage in 't straatje zonder chule.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Rond een Gedenkmal.
 Den 12^{den} October 1. l. moest te Saint-Afrigue een gedenkteeken ingehuldigd worden ter verering van de gesneuvelden dier plaats. Generaal de Castelnaud was op deze plechtigheid uitgenoodigd, doch weigerde er te verschijnen.

Ut een brief welken hij te dezer gelegenheid richtte tot den meier der stad en den voorzitter van het comité, blijkt dat hij daar gegronde redenen voor had. De «Courrier de l'Aveyron», een orgaan van het linkerblok en waarvan heer Reynald de eigenlijke bestuurder is, had in een schijnbeilig artikel den afschuwelijken laster afgekondigd dat hij, generaal de Castelnaud,

Een enkele blik was voor Sint-Alba genoeg om zijnen toestand te overzien.

Met de snelheid des bliksems wendde hij zich rechts waar de menigte het dichtst opeengeraakt stond, door onder de uiteengespreide armen af de macht der naar vuistslagen ruimte en rende op de Hoofdkerk aan.

De deur van de kerk stond open. Twee vervaarlijke sporingen brachten hem de breede hardstenen trap op; nog een reuzensprong en hij was in de donkere ruimte verdwenen!

In de vorige reuven zou Sint-Alba zich thans in voorloopige veiligheid bevonden hebben. Het bekoerde, zoals onze lezers wellicht zullen weten tot de voorrechten der katholieke kerk, dat de vluchteling zich onder bescherming eener kerkelijke stelde, zich geheel buiten de macht der wereldlijke gerechtigheid bevond. Slechts de Kerk had te beslissen, of zij hem al dan niet wilde uitleveren. Vooral in katholieke landen werd dit kerkelijk recht eeuwen lang met de meeste sterfelijkheid gehandhaafd, totdat de nieuwe wetgeving in het beste der vorige eeuw hieraan een eind maakte.

Toch bleken er onder de bewoners van Tours nog velen te zijn, die na het oude gebruik gehecht waren gebleven en Sint-Alba voor gerechteden. Brussel was echter zoo vrij zich niet aan hun meening te storen, maar stormde door zijne vrienden en weldra ook door den brigadier en zijne agenten gevolgd het slechts half verlichte ruim der kerk binnen.

Waar zou de vluchteling zich verborgen hebben? Zoo ver het oog kon doordringen, was er nergens een spoor van hem te zien. De kerk vulde zich meer en meer, de burgers van Tours wilden den afloop van het onghoedre geval bijwoonen.

Hij is hier heuweges! riepen een paar stemmen, op eene snelle deur wijzende, die naar de torentrap voerde; er zijn van morgen werklieven in den toren geweest om eene herstelling te doen.

Brussel en de anderen vlogen naar de deur. Zij was dicht.

gespeeld had met de lijken der gesneuvelden.

De generaal aanschouwde het beneden zijn waardigheid om te gaan met de verspreiders, de ingevers of profiteerders van deze afschuwelijke zielelaagheid het diepste menschelijke leed uitbitte.

De fiere en waardige taal van generaal de Castelnaud heeft in heel Aveyron een diepen indruk gemaakt.

Arbeiders vermakten zich met het geleente van gesneuvelde soldaten. — De inwoners der dorpen in de omgeving van Bouconville, nabij Laon, hebben bij het park een klacht ingediend, in verband met het feit, dat buitenlandsche arbeiders, die in de voormalige frontstreek aan herstellingswerken gebruikt worden, schandalen verwekten.

Deze arbeiders vormen als eene kolonie, die naast de inwoners leeft. In de herbergen verteren zij het gewonnen geld, wat aanleiding geeft tot branspartijen, die meestal met messengevechten worden gesloten. Gewoonlijk hebben de kerels veel geld. Dit wordt verklaard door het feit, dat zij bij het uitvoeren van werken, rijke vondsten doen van juwelen en munstukken, afkomstig van blootgelegde soldaten-graven. Men spreekt zelfs van vondsten die meer dan 10,000 frank bedragen.

Wat evenwel de algemeene verontwaardiging opwekte is de schandelijke manier, waarmee met de geraamten wordt omggaan. Het gebeurt voortdurend dat de buitenlanders met de doodbeenderen een akelig spel spelen, en elkaar doodschoofden naar het hoofd werpen.

Het onderzoek heeft reeds tot de aanhouding geleid van de Polen Michel Wilozak en Stanislas Nobioalekeje.

Gemengde berichten

Drama van het waagdrag te Schaarbeek. Een vrouw met vitriool ijsselijk verbrand.

Zondag, in den luten avond, heeft in een gebouw der Vooruitgangsstraat een vreeselijk drama plaats gehad waarvan de oorzaak eens te meer in het waagdrag te vinden is. Ziehier de feiten.

De genaamde Prosper Jolive, 40 jaar oud, woonde te Mechelen, was ongeveer een jaar geleden in kennis gekomen met zekere Marie Covens, 41 jaar, die in de Vooruitgangsstraat eene zolderkamer betreedt. Den laatste tijd was de vrouw te weet gekomen dat Jolive schuw was, zij brak onmiddellijk met hem alle betrekkingen af, en verlatte den onwrikbaar in dit besluit.

Zondag avond nu had de ontroeven echtgenoot Marie Covens opgezocht in hare kamer. Een geweldige twist ontstond Jolive reep plots eene flesch vitriool en goot den inhoud uit over de vrouw, die ijsselijk aan het hoofd, de armen en over het lichaam verbrand werd. De ongelukkige stortte ten gronde en wrong zich wanhopig ten prooi aan de schrikkelijkste pijn.

Op het geschreeuw van het slachtoffer kwamen de andere huurlers van 't gebouw toegeneld, die onmiddellijk de politie van het drama op de hoogte brachten. De arme vrouw is naar het St-Jansgasthuis te Brussel overgebracht waar haar de dringende zorgen werden toegediend. Haar toestand is zeer onrustwekkend.

De vitrioleerder werd aangehouden en ter beschikking van het Parket gesteld. D^r laatste is nog dezelfde nacht in 't huis der misdad afgepast en heeft Jolive, na ondervraging, onder aanhoudingsmandaat onder opsplitsen.

— Hij heeft ze van binnen afgesloten! riep een werkmán uit de menigte. De deur was zoo even nog open, maar de sleutel stak in het slot. Daar heeft hij gebruik van gemaakt, de schurk!

Het was maar al te waar. Sint-Alba's zeldzame tegenwoordigheid van geest had hem zelfs op dit laatste vreeselijke oogenblik niet verlaten; hij had van de gelegenge gebruik gemaakt eene zware deur voorloopig tusschen hem en zijne vervolgers te plaatsen, ten einde tijd te winnen om te overleggen, wat hem verder te doen stond. Hij had echter niet verzeer op de wijskracht van mannen als Brussel en Power gerekend.

— Die deur kan ons niet tegenhouden! riep de detective uit. Vooruit, jongens! Wij moeten ze inloopen; het slot is oud en verroest, dat zie ik van hier, — komaan, de schouder er tegen!

Hij volgde de daad bij het woord, gehelpt door Power en den zwaarlijven, maar nog zeer krachtigen ouden heer Hunter, die trots zijne vijftig jaren met ware jongensdijver was bezield en een paar Fransche werklieven, die een handje wilden helpen, ter zijde schoof om zijne breeden schouder naast dien van Brussel te kunnen plaatsen.

— Daar gaat — zij! riep hij uit. Een twee drie! allen te gelijk! Hoera — ik vul al beweging... nog maar eens: een, twee, drie!

Met krakend geluid stortte de deur in elkaar en dat wel met zooveel geweld, dat de drie vrienden hals over kop op de onderste treden van den smalle torentrap te recht kwamen.

Zij waren echter spoedig gemer weer op de been en stormden met uitbundige juichkreten achter elkander naar boven.

Op het plein voor de hoofdkerk was het intusschen nog veel levendiger geworden. Al de bewoners der anders zoo rustige stad, mannen, vrouwen, kinderen, grijsaards, geheel Tours in een woed, schreen zich op het kerkplein verzameld te hebben, om den afloop van een schouwspeel bij te

Opgepast voor de kwijtschriften!

Wij achten het van het grootste nut, de aandacht onzer lezers in te roepen, op de wijze waarop kwijtschriften geldig en wettelijk dienen voldaen.

Negentig per honderd dezer zijn ongedoende geteekend, doch men in het algemeen in het gedacht verkeert dat, als men op de kwittanciezegel datum en handteeken heeft geplaatst, men aan de wettelijke vereischen voldaan heeft. Een tweede handteeken met datum, overeenstemmend met dezen op den zegel staande, is onontbeerlijk aan een wettelijk kwijtschrift. Elk andere kwittantie is niet voldaan volgens de wettelijke voorschriften. Het is dus van het grootste nut de kwijtschriften degeljik na te zien en ze zelf degelijik te maken.

Het index-cijfer.
 Het index-cijfer voor de maand October bedraagt in de provincies:

Antwerpen, 516; Brabant, 523; West-Vlaanderen, 496; Oost-Vlaanderen, 514; Henegouwen, 527; Luik 514; Limburg, 513; Luxemburg, 506; Namen, 506.

Voor de belangrijke steden:
 Antwerpen, 528; Brussel, 544; Brugge, 501; Gent, 511; Charleroi, 530; Luik, 513; Hasselt, 521; Aarden, 510; Namen, 516.

Het gemiddeld cijfer voor het koninkrijk is voor October 513.
 Voor September bedroeg het gemiddeld cijfer 503.
 Van Augustus tot September steeg het gemiddelde cijfer slechts met 5, van September tot October echter met 10 punten.

Klauw van den Tijger.
 Een Engelsch blad, de «Morning Post», kondigt het dgboek af van lord Bertie, die tijdens den oorlog Britsch gezant was te Parijs.

In dit dagboek komt voor:
 «17 Maart 1918. — Toen Albert Thomas — een socialistisch leider, die ook minister geweest is — aan Clémenceau — toen het hoofd der Fransche Regeering — mededeelt dat een algemeene werkstaking uitbreken, indien in zekere zaak zijn raad niet gevolgd wordt, roept de voorzitter van den Ministerraad uit:

«In ieder geval, dat zult gij toch niet bevelen!»

«— Waarom niet, vroeg Thomas.

«— Omdat ik u dede voor den kop schieten vóór het uitbreken dier werkstaking.»

Er brak geen werkstaking uit. Want Albert Thomas was overtuigd dat Clémenceau in staat was te doen wat hij zij.

Zal men die koei nu vervolgen?
 Op 22 Juli 11. werd zekere Pieter Van M. koehoedersbaas uit de Van Ballerstraat te Brussel veroordeeld tot 4 maand gevangenis en 5000 fr. boete, wegens melkvervalsing.

De betichte hield staande dat hij niets aan zijn melk had gedaan en ging in beroep. Intusschen werd, door een duurwaardler een staal genomen bij Van M., op het oogenblik dat deze zijn koe melkte. De duurwaardler stelde vast dat alles reinig was en dat de melk, na zifting, in flesschen werd gedaan. Een der flesschen werd gezeld door den duurwaardler en door hem persoonlijk ter ontleding gebracht naar het «Ontledingslaboratorium» van den Staats te Antwerpen. Dit laatste, na de melk te hebben gekeurd, besloet dat «er valscheing was door 50 % afroomings!»

De koei had dus haar melk valsche... Het woord is nu aan de deskundigen.

De advocaat van Van M... legde die feiten voor aan het beroepshof. Dit laatste aarzelde niet den betichte vrij te spreken.

wonen, waarvan de meesten blijkbaar nog niets begrepen.

Allerlei verwarden en tegenstrijdige uitsproeingen kruisten elkander:
 — Staat de hoofdkerk in brand? werd er van eene zijde geroepen.

— Kunt gij niet zien, dat er geen rook uitkomt? schreeuwde een ander verantwoordelijk. Er is een dief in de kerk gesloep!

— Een dief! een dief! riep alles door elkander. Zij bestelen het altaar! Hulp! Hulp! Politie!...

— Houdt den mond, zels! Ziet gij dan niet, dat de politie al naar binnen is?... Het is een ontsnapt moordenaar dat zij nazitten!

— Moordenaar! Houdt den moordenaar! Houdt hem!

Te midden dier opgewonden menigte, nu hierdan derwaerts gedrongen of met den volkshoop meegesleept, stond Sint-Alba's ongelukkige vrouw met verwilderde oogen om zich heen zende, zonder recht begrip van het geen er rondom haar gebeurde; zij had den man dien zij zooveel jaren als eene slavin gevold had, in de kerk zien verdwijnen, instinctmatig scheen het gevoel dat zij hem nu ook moest volgen, haare beheerschen. Als in een droom bleef zij onder den toren staan, onbewust van haartoestand, niet wetende wat te doen...

— Kijk, kijk! riep verscheiden stemmen te gelijk. Daar staat iemand! Daar is hij, die dief, de moordenaar!... Wat voert hij uit?... Wat gaat hij doen?...

— Heilige mang! wat doet hij nu?

De klokkentoren van de Hoofdkerk, algemeen bekend onder den naam van den Sint-Martinstoren, werd hersteld. Aan den bovendenstond omgang hadden de werklieven die morgens eene stelling aangebracht op welks uiterste einde de dwergrachtige gedaante van een man te voorschijn was gekomen, die met de armen schreeuwde. Hoe klein de gedaante op die duizelingwekkende hoogte ook geleek, kon men al hare bewegingen duidelijk waarnemen.

(Wordt voortzet.)

MENGELEK van «DE POSTRIJDER».

— 47 —

HET GEHEIM

VAN DEN
 COMMISSARIS van POLITIE

Het was klaar en duidlijk dat Sint-Alba om een zegenarm te gebruiken — eindelijk zijne vlug had gestreken.

Tom Brussel gaf het afgesproken teeken aan den brigadier en de groote financier, de hoog verheven menschevriend, het toekomstig lid der engelsche volkvertegenwoordiging schaarde zich in hun midden, om naar de gevangenis van Tours te worden overgebracht.

XXXIV.

De stoet, in welks midden Sint-Alba zich bevond maakte zich gereed het huis van Ferron te verlaten.